

ת"פ 35647/11/15 - מדינת ישראל נגד יוסף סמרי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 35647-11-15 מדינת ישראל נ' סמרי
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט שלמה מיכאל ארדמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יוסף סמרי

הכרעת דין

בפני כתב אישום בעבירות של בניה ושימוש במקרקעין. בתיק זה הרשעתי בשעתו את הנאשם וגזרתי את דינו, אך ביום 19.12.19 החליט בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת עפרה ורבנר) בעפ"א 20412-11-19, בהסכמת הצדדים, להחזיר את התיק לבית משפט זה, על מנת שבית משפט זה ייתן מחדש הכרעת דין, לאחר שמיעת טענות הצדדים בכתב או בעל פה, וזאת בהתייחס לחומר הראיות הקיים בתיק בית המשפט - ראיות שנשמעו עוד קודם להכרעת הדין הראשונה.

נוכח הגשת הטיעונים בכתב, ניתן אפוא לגשת להכרעת הדין לגופה.

א. רקע עובדתי וטענות הצדדים:

1. ענייננו בכתב אישום אשר הוגש כנגד הנאשם, המתייחס לבניה ושימוש במקרקעין בחלקה 1 בגוש 10391 מדרום לראס עלי וממזרח לנופית, במרחק כ-200 מ' מערוץ נחל ציפורי, אזור המוגדר בתכניות המתאר כקרקע חקלאית וכגן לאומי, על פיו הנאשם עושה שימוש במבנה אשר כבר נגזר על אביו להורסו בתיק תו"ב (קריות) 15340-08-11 עוד בשנת 2012. אין חולק כי האב שרשום כבעל המקרקעין נפטר בשנת 2012 ויורשיו הינם הנאשם ואחיו, אחים שאינם מצורפים לכתב אישום זה.

2. לטענת המאשימה, בין התאריכים 17.6.14 - 24.12.14 בנה הנאשם מרפסת הכוללת רצפת בטון סביב למבנה, בשטח של כ- 107 מ"ר, וכן סככה מעץ וברזנט מעל חלק מרצפת הבטון בשטח של כ- 76 מ"ר, ועושה בהם שימוש.

3. עוד נטען כי בין התאריכים 25.1.11 - 17.6.14 הנאשם האריך חומה קיימת, שגם אותה חויב האב המנוח

להרסה, מ-10 מ"א ל-17 מ"א וכי לגבי מבנה נוסף בשטח של כ-105 מ"ר אשר משמש לדיר כבשים, הוסיף לו הנאשם קירות וגג על גבי קירות בלוקים קיימים. גם לגבי החומה והמבנה הנוסף, נטען כי הנאשם עושה שימוש.

4. המאשימה טוענת כי בניגוד לטענות הנאשם, לא הוכח כי עסקין בבניה ישנה, וכי בכל מקרה לא ניתן היתר בניה לבניה האמורה, וכי גם אם עסקין בבניה כנטען לפני שנת 1965, גם אז נדרש היתר בניה וכזה לא ניתן. עוד מצביעה על כך המאשימה כי לפי תכניות המתאר הקיימות, היתר בניה מצריך הכנת תכנית מפורטת, אשר אין חולק כי לא הוצאה.

5. המאשימה מוסיפה וטוענת כי טענת הנאשם כי עסקין במבנה ישן למגורים, נסתרת מהודאתו של האב המנוח בהליך הקודם אשר טען כי עסקין במחסן חקלאי, וכי מדובר בפסק דין חלוט. עוד נסתרת היא לטענתה גם מעדותו של המפקח אלון בראונשטין כי ראה את המבנה נטוש קודם לכן והבחין כי הותקנו בו דלתות ותריסים ואנטנת טלוויזיה בשנת 2011. עוד מפנה המאשימה לכך כי מעדות המפקחים וראיותיהם מסתבר כי במבנה הראשון המתועד במוצג ת/7 עולה כי התגלה במבנה סלון, חדר שינה, מקלחת ושירותים. לגבי המבנה הנוסף מצביעה המאשימה על הבדלים בין ת/1 לת/7 כאשר הוספו גג וקירות. עוד מפנה המאשימה לגבי המבנה הראשון להוספת הברזנט הכחול והמרפסת, לכלי מטבח וטאבון חיצוניים ולתליית כביסה על ידי אשת הנאשם מחוץ למבנה. לגבי המבנה הנוסף מפנה גם לריהוט ביתי שאוחסן בו.

6. המאשימה טוענת כי הנאשם זומן לחקירה אך בחר שלא להתייצב, ובביקור נוסף שביקר המפקח בשנת 2015, תיעד את הנאשם בשעה מוקדמת בבוקר כשהוא ישן במבנה בחלקה. זימון של המפקח את שאר האחים לחקירה לא כובד ואילו אחד האחים אף השיב כי אין לו כל קשר לחלקה.

7. לטענת המאשימה, העובדות האמורות קושרות את הנאשם לחלקה, וכי טענות הנאשם כי היה במקום רק לצורך עיבוד החלקה אינן אמת, ואף אינן מתיישבות עם עדותו בבית המשפט, והוא הדין באשר לגרסתו המאוחרת בבית המשפט כי מדובר בהנחת ריהוט או ברזנט באופן זמני לצורך חתונה בלבד, טענות שלא הוכחו, מה גם שהמרפסת, והריהוט הביתי צולמו במקום גם לאחר מועד החתונה הנטען.

8. המאשימה מוסיפה וטוענת כי אין להעלות טענת שיהוי כנגד המאשימה, הן באשר לתקופה עד להליך כנגד האב, והן לאחר מכן. עוד טוענת המאשימה כי הנאשם לא הוכיח טענת אכיפה בירנית, ואף לאחר שבית המשפט התיר לסנגור לעיין בתיקי הועדה המקומית, לא הביא הנאשם ראיות כלשהן לאכיפה בירנית. עוד טוענת המאשימה כי בביקור המפקחים לא נעשתה כל הסגת גבול אלא המפקחים נכנסו למקום וצילמו ברשות הנאשם, ולגבי צילום הנאשם ישן, הנאשם הותיר את הדלת פתוחה וצולם מבחוץ, מה גם שהודה בכך שישן. עוד מוסיפה המאשימה כי ככל ואין עסקין במבנה מגורים כטענת הנאשם, גם לא היתה מניעה מצילום המקום.

9. אשר לאחי הנאשם, טוענת המאשימה כי קיימת אבחנה ברורה בינם לנאשם. אמנם ניתן היה להאשים עקב בעלות פורמאלית בשל ירושתם את הקרקע, אך בפועל הוכח כי רק הנאשם עשה שימוש ובנה במקום, ולפיכך

בחרה המאשימה על פי שיקול דעתה שלא להגיש כתב אישום כנגד האחים.

10. הנאשם טוען, לעומת זאת, כי כל ההליך שהתנהל כנגד הנאשם, התנהל באופן לא הוגן תוך הפרת זכות השימוע וזכות הטיעון של הנאשם. לטענתו, הנאשם ושאר אחיו כלל לא ידעו על ההליך כנגד האב המנוח, לא נחקרו בהליך הנוכחי, לא הוכח כי זומנו לחקירה, וכתב האישום הוגש דווקא נגד הנאשם ולא נגד אחיו, מתוך אכיפה בררנית, על אף שהן הנאשם והן אחיו הינם שותפים בבעלות על המקרקעין. די באלה לטענת הנאשם כדי להביא לביטול כתב האישום ולזיכוי הנאשם.

11. לטענת הנאשם, גם ביצע העד אלון בראונשטין עבירות חמורות של הסגת גבול ופגיעה בפרטיות. עוד טוען הנאשם כי לא הובאו ראיות לביצוע עבודות הבניה על ידי הנאשם, או לגודל המבנים. הנאשם טוען כי יש לקבל את עדות מומחה ההגנה כי עסקין במבנים שהיו קיימים כבר בשנת 1965. עוד מפנה הנאשם לנוסחו הלא מדויק של סעיף 13 לכתב האישום. הנאשם מפנה לכך כי יש לו בית אחר בראס עלי. הנאשם מוסיף וטוען כי מפקח המאשימה לא זיהה בהכרח אותו ולגבי זיהוי אשתו, מדובר באחותו של הנאשם. עוד נטען כי בפועל, שאלות המפקח אל הנאשם היו חקירה שנעשתה בלא אזהרה ובלא להודיע לו על זכותו להיוועץ בעורך דין. עוד טוען הנאשם לשיהוי בהגשת כתב אישום נגד אביו המנוח ולשיהוי בהגשת כתב האישום נגד הנאשם. עוד טוען הנאשם, כי לא התאפשרה חקירת עד תביעה לעניין האכיפה הבררנית ולא נענתה בקשת הנאשם לקבל מסמכים בעניין זה על פי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי").

12. הנאשם מוסיף וטוען כי עניינו "במבנה אפור" על פי דו"ח מרקוביץ משנת 1987 שאומץ בהחלטת ממשלה, שלגביו אין לנקוט פעולות אכיפה.

ב. דין והכרעה:

בחינת טענות הנאשם בסיכומיו מלמדת כי אלה נחלקות לשני סוגים. סוג אחד של טענות מתייחס להתנהלות המאשימה קודם להגשת כתב האישום ואילו השני מתייחס לשאלת הוכחת האישומים עצמם. אתייחס ראשית לטענות הנוגעות להתנהלות המאשימה ולאחר מכן אעבור לדון באישומים לגופם.

טענות המתייחסות להתנהלות המאשימה קודם להגשת כתב האישום

13. ראשית, דוחה אני את טענת הנאשם כי לא נערך לו שימוע וכי נפגעה זכותו לחקירה. לעניין השימוע, סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי מקנה זכות לשימוע בגין עבירות מסוג פשע בלבד. על כן נפסק, כי נוכח העובדה שהעבירות על פי חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, הינן עבירות מסוג עוון, אין לנאשם בהן זכות לשימוע (ראה: רע"פ 5629/13 פלאח נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה עיריית מגדל העמק [ניתן ביום 15.10.2013]).

14. אשר לפגיעה בזכות החקירה, אכן לנאשם קיימת זכות חוקתית כי יתאפשר לו ליתן את גרסתו בטרם הוגש כתב אישום כנגדו (ראה: רע"פ 1030/05 **ברקו נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 3.2.2005]). עם זאת, אין מדובר בזכות שהנאשם אינו יכול לוותר עליה. מקבל אני את עדות עדי התביעה הנתמכת גם במזכרים מטעמם, כי הנאשם הוזמן להתייצב במשרדי מפקח המאשימה, אך סירב להתייצב בעצת עורך דינו. בנסיבות אלה, אינו יכול להלין על אי חקירתו (השווה: עפ"א (חי') 49315-05-19 **חג'אזי נ' ועדה מקומית לתכנון שפלת הגליל** [ניתן ביום 16.8.2019]).

15. הוא הדין באשר לאי חקירת אחי הנאשם, מקבל אני את עדות מפקחי המאשימה הנתמכים באישורי המשלוח בדואר רשום כי שלחו הזמנות לחקירה לאחי המשיב, אך אלה בחרו שלא להתייצב, ואחד מהם (נמר סומריה) אף שוחח עם המפקח, והודיע לו כי לא יתייצב ואף שלח על כך הודעה בכתב בה הוא מציין כי אין לו כל קשר למקרקעין נשוא האישום (ת/15).

16. בהקשר זה גם אינני סבור כי קיימת אכיפה בררנית באי הגשת כתב אישום כנגד אחי הנאשם. תנאי לקיומה של אכיפה בררנית הינו שעסקינן באפליה בין שווים (ראה למשל: רע"פ 21/19 **אויסון בע"מ נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 14.4.2019]), אך עניינו של הנאשם אינו דומה כלל לעניינם של אחיו. אמנם, אחיו הינם שותפים לבעלות על המקרקעין עקב ירושתם את המקרקעין יחד עם הנאשם, מהאב המנוח, ועל כן לכאורה ניתן להאשימם בעבירות נשוא כתב האישום על פי סעיף 208(א)(5) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 כנוסחו במועד הרלבנטי, אלא שלהבדיל מהנאשם, שאותר במקרקעין על ידי מפקחי המאשימה, עושה שימוש במקרקעין, אין בראיות שבידי המאשימה להצביע על קשר של האחים לשימוש במקרקעין, או אפילו על ידיעתם בדבר קיומם של המבנים על החלקה או בדבר ירושתם את החלקה. לפיכך, ככל שהיה מוגש כתב אישום כנגד האחים, יכול והיתה עומדת להם הגנה על פי סעיף 208(ב) לחוק, כנוסחו אז. בנסיבות אלה, אינני יכול לקבוע כי שיקול הדעת של המאשימה שלא להגיש כנגד אותם אחים כתב אישום אינו סביר בנסיבות העניין או כי עניינם דומה לעניינו של הנאשם. על כן, אין יסוד לטענת האכיפה הבררנית, ככל שהינה מתייחסת לאחי הנאשם.

17. גם בטענת האכיפה הבררנית בשל אי הגשת כתבי אישום כנגד שכנים באזור לא מצאתי ממש. הנאשם לא העמיד בפני בית המשפט כל תשתית ראייתית בהקשר זה. הנאשם "נזכר" לאחר שהתקיימו כבר מספר ישיבות הוכחות, להגיש בקשה אשר מקצתה היה בה שאלון המופנה למאשימה, ומקצתה בגדר בקשה על פי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. הבקשה נדחתה על ידי ביום 26.12.18, תוך קביעה כי כדי ליתן צו מעין זה, יש להציג תשתית עובדתית מינימלית המצביעה על אכיפה בררנית, וכן יש לצרף את הצדדים השלישיים שעלולים להיפגע מגילוי אותם מסמכים. לעניין זה הפניתי באותה החלטה להחלטה דומה שנתתי בעבר בעניין זה בתיק תו"ב (קריית) 19945-01-10 **הועדה המקומית לתכנון ובניה - נהריה נ' חברת ב. דובדבן בניה ייזום ונכסים בע"מ** [ניתן ביום 15.3.2018] וראה האסמכתאות המובאות באותה החלטה. עוד ראה לאחרונה את בג"צ 4922/19 **אפרים נווה נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)** [ניתן ביום 9.12.2019]. לא זו בלבד, על אף האמור, ולפנים משורת הדין, אפשרתי בהסכמת המאשימה בישיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 2.1.19 לב"כ הנאשם לצלם מסמכים מתיקי הבניין בוועדות המקומיות באזור. והנה ראה איזה פלא, הנאשם לא ביקש להעיד עדים מאותן וועדות ולא להגיש מסמכים מאותם תיקים רלבנטיים. די בכך כדי לקבוע כי טענת האכיפה הבררנית הועלתה בעלמא בלא שיש מאחוריה כל ממש, מה גם שמפקחי המאשימה משנשאלו שאלות

ספציפיות לגבי מבנים שונים דחו כל טענה לאכיפה בררנית.

18. סוגיה נוספת שהועלתה על ידי הנאשם, מתייחסת למזכרים השונים שהוציאו המפקחים, ולביקורים והצילומים שנערכו במקרקעין. לעניין המזכרים יש להבחין בין תיעוד שמתעד מפקח את מה שרואות עיניו, ובין גביית גרסאות מחשודים או מעדים פוטנציאליים. אשר לתיעוד, אין מניעה כי מפקח יתעד במזכר את שרואות עיניו. המזכר קביל וניתן להסתמך עליו (ראה: רע"פ 797/07 **יצחק כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד סו (2) 724 (2013)). אשר לגביית גרסאות ממי שהופך לאחר מכן לחשוד, אין מניעה כי פקח אשר בודק עבירת בניה יגבה הודעות, כדי לברר את העובדות, ולאחר שסבור כי מדובר בחשוד פוטנציאלי יחקור את החשוד באזהרה. גביית הודעות ראשוניות אלה אינה פעולת חקירה ואינה מחייבת אזהרה או הודעה על זכות ההיוועצות עם עורך דין (ראה: רע"פ 4536/14 **מוחמד רעד נ' הועדה המרחבית לתכנון ובניה מזרח השרון** [ניתן ביום 9.7.2014]; עפ"א (חי') 21255-12-18 **פריד פאעור נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל** [ניתן ביום 2.5.2019]). לא זו בלבד, אלא שכפי שנקבע בפסיקה האמורה, גם אילו היה פגם בגביית הודעות אלה, פסילת ראיות אלה אינה אוטומטית אלא מחייבת בחינת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בהלכת ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד סא (1) 461 (2006). בענייננו, משלא היה הנאשם בסטטוס של עצור או מעוכב וענה לפקח מיוזמתו, הפקח ביקש להזמין לחקירה וכאשר לאחר מכן אף סירב להתייבב לחקירה, איננו רואה מקום לפסול את ההודעות שנתן. למעלה מן הצורך אציין, כפי שיובהר להלן, כי מרבית העובדות עולות ממילא מעדותם של הפקחים ולא מהדברים ששמעו מהנאשם, כך שאיננו נצרך להודעות הנאשם המוזכרות במזכרים.

19. אשר לכניסה למקרקעין ולצילומים שנעשו. אכן, על פי סעיף 257 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, כנוסחו במועד הרלבנטי, נדרשה הסכמת תופש המקרקעין לכניסת פקח למבנה מגורים, או הודעה מראש 24 שעות מראש. עם זאת, מקבל אני את עדות מפקחי המאשימה, כי הנאשם התיר להם להיכנס למקרקעין ואף לצלם את מה שרואות עיניהם. ממילא טענת הנאשם בהקשר זה נופלת (השווה: עפ"א (ת"א) 43331-02-14 **פלורה שאוליאן נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 17.7.2014]). השאלה היחידה הרלבנטית בהקשר זה מתייחסת לצילומים שנעשו בהם תועד הנאשם ישן, צילומים שאין חולק שנעשו מבחוץ מבעד לדלת שהיתה פתוחה. לעניין זה, אמנם צילום ברשות היחיד הינו פסול על פי סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, אלא שמכך לא נגזרת המסקנה כי הראיה שהושגה הינה פסולה, אלא הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט על פי סעיף 32 לאותו חוק (ראה למשל: בש"פ 1495/20 **דניאל קגן נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 15.3.2020]). בענייננו, הותר הנאשם את דלתו פתוחה ועל כן הבחין ממילא הפקח בנאשם כשהינו ישן, ועובדה זו מוכחת ממילא מעדותו של הפקח. ממילא הנזק שנגרם לנאשם מהצילום הפסול, אינו מצדיק את פסילת הראיה.

20. טענה נוספת שיש לדחות הינה טענת השיהוי. ככל שעניינה של הטענה באשר לכתב האישום שהוגש כנגד האב המנוח, הטענה אינה רלבנטית לעניינו של הנאשם, שכן אין חולק שבאותן שנים הבונה והמשתמש במקרקעין היה האב ולא הנאשם, או למצער אין ראיות כי מי שהשתמש במבנים, ככל שהיו קיימים היה הנאשם. ממילא עניינו של השיהוי באותה תקופה מתייחס לאב, אך זה בחר שלא להעלות את הטענה במשפטו, אלא להודות בעבירות. ממילא השיהוי הנטען אינו רלבנטי. אשר לשיהוי לאחר מכן, אין שיהוי זה בהגשת כתב האישום, מצדיק את זיכוי הנאשם. לעניין זה ההלכה הינה כי "השתהות בהפעלת אמצעי האכיפה כשלעצמה לא יצור

מניעות כלפי הרשות האוכפת אלא במקרים קיצוניים ויוצאי דופן. רשות החייבת לבצע פעולות על פי דין, ובייחוד רשות הממונה על אכיפת החוק, אינה יכולה להשתחרר מחובתה עקב העובדה שלא נקטה אמצעים למילוי החובה במועד" (רע"פ 3584/11 **יד שלום אלון נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה "חבל מודיעין"**, [ניתן ביום 17.7.2011]; רע"פ 1520/01 **שוויצר נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה**, פ"ד נו(3) 595 [2000]; רע"פ 3154/11 **כמיס אליאס נ' מדינת ישראל**, [ניתן ביום 15.5.2011]). לא מצאתי במקרה שלפני כי עסקינן בשיהוי רב ובנוסף לכך, הנאשם לא טען וממילא לא הוכיח כי שינה את מצבו לרעה עקב הסתמכות על השתהות המאשימה וכי נגרם לו נזק כלשהו עקב כך.

21. לאחר שדנתי בכל הטענות החיצוניות של הנאשם הנוגעות לטענותיו בדבר עצם הגשת כתב האישום כלפיו, ודרך התנהלותה של המאשימה כלפיו טרם הגשתו, ניתן לעבור מהפרוזדור לטרקלין ולדון בשאלה האם הוכחה המאשימה את האישומים כנגד הנאשם, ולשאלה זו אעבור עתה.

שאלת הוכחת האישומים לגופם

22. ראשית, אתייחס לשאלת הרשעתו של האב המנוח. לעניין זה, ובניגוד לעמדת המאשימה, אינני סבור כי יש ליתן משקל לעובדת ההרשעה או לעובדת תוכן הודאתו של האב המנוח בפרוטוקול הרשעתו. הכלל הבסיסי הינו, כי לעניין מעשה בית דין במשפט הפלילי, אמנם ניתן להכיר בהשתק פלוגתא, אך זאת רק לטובת הנאשם ולא נגדו (ראה: רע"פ 797/07 **יצחק כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד סו (2) 724 (2013)). עוד יש לשים לב, כי בענייננו גם אין עסקינן בשימוש בפסק הדין כנגד הנאשם בהליך הראשון, אלא כנגד אחר. השאלה האם ניתן לקבוע השתק פלוגתא במשפט הפלילי כאשר אין מדובר באותם צדדים, בהתאם לחריגים שהוחלו במשפט האזרחי, הושארה בעניין **כהן הנ"ל** בצריך עיון, והינה מעלה שאלות מורכבות, שאין תיק זה המקום לדון בהן. לכאורה, גם עסקינן בעדות מפי השמועה. השאלה של הכרה בחריג לכלל זה לצורך קבילות אמרת האב המנוח כאמרת נפטר כנגד אינטרס פלילי שלו הינה שאלה לא פשוטה, שטרם הוכרעה בפסיקה בארץ, שכן אמנם הוכרה אמרת נפטר כנגד אינטרס רכושי שלו (ראה למשל: ע"א 601/68 **ביידר נ' לוי**, פ"ד כג (1) 594 (1969); ע"א 703/86 **ברנשטין נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד מג (4) 529 (1989)), אך הגישה המקובלת בקומון לו הינה כי הלכה זו חלה על אמרה בניגוד לאינטרס רכושי ולא בניגוד לאינטרס פלילי (ראה: *Bannon v. The Queen* (1995) 185 CLR 1). בע"א 373/54 **הרי אהרונסט וארנסט גורדון, המוציאים לפועל של צוואת המנוח הרב פישל נוימן נגד חוה נוימן (וישומירסקי)**, פ"ד י 1121, 1142 (1956) הועלתה על ידי השופט זוסמן, דעה אחרת באמרת אגב אך לא הוכרעה (ראה עוד: ת.פ. (שלום ים) 3892/06 **מדינת ישראל נ' מושלב נאיף** [ניתן ביום 9.4.2008]). נוכח העובדה כי הצדדים לא טענו בשאלה זו כלל, לא אכריע בשאלה זו בתיק זה. כך או כך, אני סבור כי גם אם קביל המסמך, מה גם שהנאשם לא התנגד להגשתו, בשל העובדה כי האב המנוח אינו מעיד בהליך הנוכחי אין ליתן משקל מיוחד להרשעה זו.

23. ככל שעסקינן בעבירת הבניה ללא היתר, לא הובאו לבית המשפט כל ראיות ישירות באשר לזהות מבצע עבודות הבניה לאחר פטירתו של האב המנוח, זאת להבדיל מראיות על עצם העובדה כי בוצעו בתקופה זו עבודות בניה. עבודת הבניה היחידה עליה קיימת הוכחה כי בוצעה על ידי הנאשם עצמו הינה התקנת הברזנט הכחול המשמש קירוי. לעניין זה בלבד, הודה הנאשם בחקירתו (עמ' 73). הנאשם אמנם טען כי הברזנט הותקן

לצורך חתונה והורד לאחר מכן, אך הברזנט אותר במקום תקופה ארוכה לאחר החתונה הנטענת מחודש אוקטובר 2014, מה גם שלא הובאו ראיות לעניין קיום החתונה כלל, וגרסת החתונה הועלתה כגרסה כבושה במהלך חקירתו של הנאשם בבית המשפט. עם זאת, סעיף 208(א)(5) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 מאפשר להרשיע בביצוע עבודות במקרקעין ללא היתר, כל אחד מן השותפים בבעלות משותפת במקרקעין. הנה כי כן השאלה הרלבנטית לעניינו, באשר לשאלת הבניה במקרקעין, אינה מי בנה בפועל, אלא האם בוצעה בניה בתקופה הנטענת שלאחר פטירת האב. התשובה לטעמי לשאלה זו כמו גם לשאלה האם נעשה שימוש חורג ללא היתר בתקופה זו, חיובית.

24. מהצילומים, לרבות צילומים מהאוויר שערכו המפקחים בשנים 2011, 2014 ו- 2015, עולה הן הבניה הנטענת ללא היתר והן השימוש במקרקעין ללא היתר. ניתן לראות, בין היתר, כי בשנים אלה ולרבות במהלך שנת 2014 עצמה (בין החדשים יוני-נובמבר 2014), הוספה סככה מברזנט, והוספה רצפת בטון. וכן הוספת גג למבנה נוסף, והארכת חומת הבטון. ראה ת/7. לפחות את הברזנט, ורצפת הבטון יש לשייך לשנת 2014. עוד הסתבר כי במבנה אחד משמש הנאשם למגורים. במבנה אותרה אנטנת לוויין, סלון ומיטות, וטלויזיה, מקלחת ושירותים. וכן מטבח חיצוני ובו כלי מטבח וטאבון. וכן מרפסת ובה שולחן וכסאות. במבנה אותרה אשתו וילדיו של הנאשם, כאשר אף נמצאה תולה כביסה במקום. בניגוד לחקירתו בבית המשפט בה טען כי מדובר באחותו, במזכר - ת/11, אישר הנאשם בפני המפקח כי מדובר באשתו. במקרה אחד גם אותר הנאשם בשעת בוקר מוקדמת כשהוא ישן על המיטה במבנה. אמנם הנאשם טען כי הגיע בשעת בוקר מוקדמת יותר למבנה, אך לא הובאה לכך כל ראיה. במבנה השני צולם ציוד ביתי שאוחסן במקום. עוד הסתבר כי במבנה הראשון הותקנו דלתות ותריסים חדשים, וזאת כאשר על פי עדות המפקח היה קודם לכן המבנה נטוש וללא דלתות וחלונות.

25. ודוק: גם אם לנאשם דירה אחרת בראס עלי, הוא אינו משתמש בקרקע נשוא האישום לחקלאות, אלא למגורים, וסביר גם להניח כי הוא זה שבנה את תוספת הבניה, שכן קשה להניח כי משפץ המבנה הינו אח אחר, אשר אינו מתגורר במקום, אשר שיפצו כביכול עבור הנאשם. טענה מסוג זה גם לא הועלתה על ידי הנאשם. בתעודת עובד הציבור ת/19 נרשמו השימושים המותרים בקרקע בתכניות המתאר, ואלה אינם כוללים מבנים המשמשים למגורים. ממילא, גם אם לשיטתו של הנאשם, מגיע הוא למקרקעין רק לצורך עיבוד הקרקע סביב המבנה לחקלאות, טענה שאינני מאמין לה, נוכח צורת ריהוט המבנה, עצם היות המבנה, מבנה בו נעשה שימוש וניתן לעשות בו שימוש למגורים, השימוש בו הינו בגדר שימוש חורג במקרקעין. הנאשם טוען בסיכומיו כי נמנע ממנו לחקור את עורך התעודה, אלא שנשתכחה ממנו העובדה כי ביום 4.11.18 הודיע לבית המשפט כי הוא מבקש ששמיעת התיק תמשיך משמיעת עדי ההגנה בלבד. יצוין כי גם באשר לסתירות שמוצא הנאשם בסיכומיו בסעיף 13 לכתב האישום, נשתכחה מהנאשם העובדה כי כתב האישום תוקן בשל טעות סופר בנקודה זו, בהחלטת בית המשפט מיום 12.1.20.

26. סוף דבר, עדויות המפקחים שהיו מהימנות עלי, להבדיל מעדות הנאשם, והצילומים שנערכו על ידם, מוכיחים מעבר לספק סביר כי הנאשם בנה והשתמש במקרקעין כנטען בכתב האישום.

27. בשולי הדברים יש להוסיף כי שאלת היות המבנים נשוא האישום "מבנים אפורים" בגדר דוח מרקוביץ', אינה

חלק מחזית המחלוקת בתיק זה. מדובר בנושא שהועלה לראשונה באופן סתמי בסיכומים. עדי המאשימה כלל לא נחקרו לגביו, והדוח כמו גם הגדרת המבנים על פיו, כלל לא הוגשו לבית המשפט. ממילא לא הוכיח הנאשם כי יש לזכותו בשל דוח זה, בין משום שהדוח והחלטת הממשלה הנטענת על פיו לא הוכחו כראיות לבית המשפט, בין משום שהמבנים נשוא האישום, כלל לא הוכחו כבאים בגדר הדוח האמור.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של בניה ושימוש חורג ללא היתר ובניגוד לתכנית על פי סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (נוסח ישן).

ניתנה היום, י"ב סיוון תש"פ, 04 יוני 2020, במעמד ב"כ
המאשימה עו"ד עפרה אורנשטין, הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד
אחמד רסלאן.